

«Antidisturbios»: sèrie de l'any o policia blanquejada?

La producció, dirigida per Sorogoyen i que acumula elogis, s'endinsa en la feina d'un furgó policial de Moratalaz a partir d'un desnonament complicat

L'excel·lent repartiment d'«Antidisturbios» | Movistar Plus

La ficció espanyola estava saturada de sèries blanques, permissives, romàntiques i heroiques dels cossos policials de l'Estat. Retrats familiars d'una institució que posseeix el monopoli de la força als carrers, al costat d'altres cossos policials o militars. Amb aquests precedents, *Antidisturbios* de Rodrigo Sorogoyen i Isabel Peña, ha gaudit dels aplaudiments de la crítica espanyola i del públic -a més de la crítica dels sindicats policials- per "humanitzar" el departament de la UIP (*Unidad de Intervención Policial*) gràcies a les vides i a la feina d'un grup d'antiavalots de Moratalaz.

La realitat és una altra: ni els fa cap favor a nivell humà ni fa la crítica necessària a un cos que ha estat protagonista en els últims cinc anys. Evidencia la condició personal d'un grup de persones que fa la seva feina, els greuges als quals s'enfronta -policials, judicials, administratius...-, però es posiciona darrere els escuts, sota les armilles antibales i dins de les fundes on es guarden les porres.

El talent audiovisual de Sorogoyen és innegable, amb la seva posada en escena particular i els tirs de càmera pròxims a les seves cares, vivint gairebé la seva angoixa i el seu alè. Les escenes són crues, realistes. Només cal preguntar als periodistes que cobreixen desnonaments i a totes aquelles plataformes que lluiten per l'habitatge digne per corroborar la veracitat del relat d'*Antidisturbios*.

El problema no és la vivència realista. El problema és la intenció política, blanca i buida de contingut. A vegades, fins i tot, decantada contra les entitats socials o els immigrants. L'obstacle de Sorogoyen és tornar a caure en el parany de la pel·lícula *El reino*. Sí, tothom identifica la problemàtica, tothom es pot imaginar qui són, i on i quan recordar algun cas que han vist i llegit. Però cap nom sobre la taula, cap risc per assenyalar. I, com sempre, moltes associacions policials enfadades perquè si una sèrie no s'assembla a *El Comisario* o *Los Hombres de Paco* mereix la seva reprovació. No en tenen prou amb rebre el suport del poder judicial.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=e5vxS65tgOA>

En qüestions tècniques és molt difícil criticar la feina de Sorogoyen i Isabel Peña. El ritme és frenètic, la tensió en diversos moments és tangible en les emocions dels espectadors i la maduresa del guió és molt veraç. Atrapar el públic no és fàcil en un món saturat de plataformes i sèries. El repartiment és l'element clau de la producció: una tria excel·lent, unes interpretacions impecables per al moment, la rigorositat i la professionalitat que requereix un relat tan delicat, afegint-hi els tocs brillants de grans actors, com Roberto Álamo, Hovik Keuchkerian, Raúl Arévalo i Vicky Luengo.

La contundència de les imatges xocarà a molts espectadors però la realitat és encara més crua. Sorogoyen va definir el grup d'antiavalots protagonistes com "una manada". Seguint la seva metàfora, ens passem els capítols veient com el grup "d'animals" es llepa les ferides, lluita per defensar-se d'una sèrie de complicacions alienes a si mateixos que els duu a una situació insostenible. Però mai veiem les ferides de la gent que rep els cops de porra, les actuacions policials, no coneix les injustícies per les quals passen tant ells com els agents de policia. La ràbia recorre tots els membres d'*Antidisturbios*, des dels que van amb armadura fins als desnonats, manifestants, hooligans i els membres d'Afers Interns.

El guió de Peña i Sorogoyen és buit de la realitat paral·lela que hem viscut tots durant els últims tres, cinc, deu anys a l'estat espanyol. Tot i això, cap de les escenes, trames i vivències dels personatges és mentida. El ventall de cretins, professionals i víctimes en un desnonament, una càrrega i una actuació estan molt ben representats. Les vexacions judicials i administratives contra els agents, també. Els problemes psicològics i la nul·la capacitat d'autocontrol, d'impecable rigor. Ara bé, haver-te d'imaginar com aquest mateix grup són els que acaben a Catalunya atonyinant votants durant el referèndum de l'1 d'octubre a partir de l'últim capítol és preocupant, si més no difícil d'entendre d'algú com Sorogoyen.

Alguns dels protagonistes de «Antidisturbios» Foto: Movistar Plus

Antidisturbios no és la millor sèrie de l'any. És una sèrie magníficament rodada i interpretada, una sèrie valenta que posa una primera pedra per a seguir realitzant ficcions espinoses sobre els cossos policials. Però ni de bon tros provoca els greuges que denuncien els sindicats ni tampoc retrata de manera fidedigna els abusos policials que cometen els antiavalots, que tan bé ha aplaudit part de la crítica que mai ha trepitjat un desnonament, una càrrega policial o una manifestació que es descontrola.

Antidisturbios no és la millor sèrie de l'any. És una sèrie magníficament rodada i interpretada, una sèrie valenta que posa una primera pedra per seguir realitzant ficcions espinoses sobre els cossos policials

És una sèrie notable, vertiginosa i una referència que cal fiscalitzar, no divinitzar. Posar-se en la pell dels agents antiavalots és un exercici difícil però necessari per forjar-se una opinió polièdrica sense sectarismes. El problema rau a l'estat espanyol: on és el monopoli de la força, on radiquen les decisions policials, quin és el perfil de molts antiavalots i per què s'obvien les pallisses, els abusos i les actuacions polítiques com la de l'1 d'octubre. Mostrar els escuts, les ferides i les conseqüències està molt bé, però preferiríem que ensenyessin els números de placa quan li trenquen les dents a un manifestant, i el cos en surt blindat i impune. El públic està preparat per afrontar-ho sense paternalismes ni símils.

Una de les escenes de la sèrie Foto: Movistar Plus